

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-1995/2024-2

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Raoula Dubravca, predsjednika vijeća, Ivane Mlinarić, suca izvjestitelja i Lenke Čorić, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom ANTE GRADNJA d.o.o. u stečaju, OIB 43522479943, Zagreb, Ulica Nade Klaić 2, odlučujući o žalbi vjerovnika IVANE JURKOVIĆ, OIB 72067989349, Zagreb, Skokov prilaz 5, kojeg zastupa punomoćnik Neven Jurković, odvjetnik u Zagrebu, Dedovići 3, protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1878/13-178 od 9. veljače 2024., u sjednici vijeća održanoj 18. lipnja 2024.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovana žalba stečajne vjerovnice IVANE JURKOVIĆ, Zagreb, i potvrđuje rješenje Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1878/13-178 od 9. veljače 2024. u točki II. u pobijanom dijelu koji se odnosi na vjerovnike drugog višeg isplatnog reda pod rednim brojem tražbine 5. Ivane Jurković, osporeni iznos tražbine 11.849.929,27 EUR, te u pobijanoj točki X.

Obrazloženje

1. Rješenjem Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj St-1878/13-178 od 9. veljače 2024.

- u točki II. izreke u pobijanom dijelu koji se odnosi na vjerovnike drugog višeg isplatnog reda pod rednim brojem tražbine 5. Ivana Jurković, OIB 72067989349, Zagreb, Skokov prilaz 5, osporena je njezina tražbina u iznosu od 11.849.929,27 EUR;

- u pobijanoj točki X. izreke upućuje se stečajni vjerovnik Ivana Jurković, OIB 72067989349, u roku od osam dana od dana primitka rješenja o upućivanju u parnicu, na parnicu protiv stečajnog dužnika radi utvrđivanja osporene tražbine u iznosu od 11.849.929,27 EUR. Ako stečajni vjerovnik Ivana Jurković, OIB 72067989349 ne pokrene parnicu u dodijeljenom roku, smatrat će se da je odustao od prava na vođenje parnice.

2. Iz obrazloženja pobijanog rješenja proizlazi da su na ispitnom ročištu održanom 16. siječnja 2024. ispitane sve prijavljene tražbine prema svojim iznosima i redu. Nakon navedenog ispitnog ročišta, prvostupanjski sud je na temelju odredbe čl.

177. st. 2. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 161/98, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 25/12, 133/12 i 45/13; dalje: SZ), sastavio tablicu ispitanih tražbina u koju su za svaku prijavljenu tražbinu uneseni podaci o tome u kojoj je mjeri tražbina utvrđena prema svom iznosu i svom redu odnosno u kojoj je mjeri tražbina osporena te tko je tražbinu osporio.

U drugom višem isplatnom redu stečajni upravitelj osporio je potraživanje vjerovnika Ive Jurković u iznosu od 64.973.960,33 EUR, Nevena Jurkovića u iznosu od 642.472.503,18 EUR, Nevena Jurkovića u iznosu od 26.411.527,77 EUR, trgovačkog društva IVANA GRADNJA d.o.o. u iznosu od 153.160.346,18 EUR, Ivane Jurković (ovdje žaliteljice) u iznosu od 11.849.929,27 EUR, te Ante Jurkovića u iznosu od 11.624.820,05 EUR.

Razloge zbog kojih je osporio tražbine vjerovnika drugog višeg isplatnog reda (pa tako i žaliteljice), a koje su navedene u odlomku 6. obrazloženja pobijane odluke, stečajni upravitelj je iscrpno iznio na ispitnom ročištu dana 16. siječnja 2024. (list 5077.-5091. spisa), a prethodno je svoje osporavanje obrazložio u sklopu tablice prijavljenih tražbina (list 4832.-4852. spisa) koja je objavljena na mrežnim stranicama e-Oglasna ploča dana 14. prosinca 2023. Osporavanje ni jedne od navedenih tražbina nije otklonjeno na ispitnom ročištu.

U točkama 14. i 14.1. obrazloženja navedeni su razlozi koji se tiču žaliteljice, a svode se na to da je u drugom višem isplatnom redu stečajni upravitelj osporio njezinu tražbinu u iznosu od 11.849.929,27 EUR, jer je na ispitnom ročištu održanom dana 16. siječnja 2024. te u sklopu tablice prijavljenih tražbina stečajni upravitelj istaknuo da za navedeno potraživanje nema ovršne isprave.

Iz iskaza stečajnog upravitelja i dokumentacije priložene uz prijavu proizlazi da je vjerovnik uz prijavu predmetne tražbine dostavio zadužnicu od 9. studenoga 2012., potvrđenu pod brojem OV-15312/12 na iznos od „4.000.000,00“. Međutim, u odnosu na zadužnicu od 9. studenog 2012., koja je solemnizirana pod brojem OV-15312/12 po javnom bilježniku Sanji Barbarić, stečajni upravitelj je u sklopu tablice prijavljenih tražbina istaknuo da se ne radi o ovršnoj ispravi jer u njoj nije navedena novčana obveza, pa stoga ne može predstavljati valjani pravni temelj na temelju kojeg bi Financijska agencija ili sud mogli provesti ili odrediti ovrhu. Također, stečajni upravitelj je istaknuo da predmetna zadužnica nema osnovu ni u kakvom pravnom poslu iz kojega bi mogla nastati bilo kakva obveza dužnika, nego da je tražbina prijavljena isključivo po samoj zadužnici, zbog čega je nemoguće ispitati osnovu, visinu, dospelost i uopće postojanje tražbine. Nadalje, stečajni upravitelj je istaknuo da se zbog navedenog radi o pokušaju zlouporabe zadužnice kao apstraktnog pravnog posla, te da je predmetna zadužnica istekom desetogodišnjeg zastarnog roka, računajući od dana izdavanja zadužnice, izgubila svojstvo ovršnosti.

U točki 14.1., u pogledu pravne naravi zadužnice i nužnosti postojanja temelja u osnovnom pravnom poslu prvostupanjski sud je uputio na svoje shvaćanje izneseno u točki 10.1. obrazloženja. Prema spomenutom shvaćanju prvostupanjskog suda, zadužnica predstavlja privatnu ispravu potvrđenu kod javnog bilježnika kojom dužnik daje suglasnost da se radi naplate tražbine određenog vjerovnika zaplijene svi

računi koje dužnik ima kod banaka te da se novac s tih računa isplaćuje vjerovniku. Dakle, zadužnica je ponajprije sredstvo osiguranja plaćanja jer predstavlja sredstvo prisile prema dužniku da ispunio svoju obvezu iz osnovnog pravnog posla. Tek ako dužnik ne bi ispunio svoju obvezu iz osnovnog pravnog posla, može se aktivirati naplata zadužnice putem Financijske agencije, odnosno pokrenuti ovršni postupak na drugom predmetu ovrhe. Dakle, zadužnica uvijek ima temelj u nekom pravnom poslu koji nije razvidan iz same zadužnice. Zadužnica prati osnovni pravni posao sa svrhom njegova osiguranja i pojačanja te u istome ima svoje uporište.

Razmatranjem prijave vjerovnika Ivane Jurković te priložene dokumentacije prvostupanjski sud, kao i stečajni upravitelj, zaključuje da je vjerovnik dio svoje tražbine prijavio kao zasebnu tražbinu isključivo na temelju navedene zadužnice bez navođenja osnovnog pravnog posla iz kojega bi tražbina proizlazila. Isto tako, ni na ispitnom ročištu održanom dana 16. siječnja 2024. vjerovnik nije dao podatke o tome na osnovi kojeg pravnog posla je predmetna zadužnica izdana, te sud ni tada nije mogao instrument osiguranja u vidu izdane zadužnice povezati s tražbinom koju je vjerovnik prijavio u ovom stečajnom postupku.

Zadužnica od 9. studenoga 2012., potvrđena pod brojem OV-15312/12, izdana je na iznos od „4.000.000,00“. Međutim, u njoj nije navedena novčana valuta tražbine za koju se zadužnica izdaje. Kako je, sukladno čl. 2. st. 3. Pravilnika o obliku i sadržaju zadužnice („Narodne novine“ broj 115/12; dalje: Pravilnik), koji je bio na snazi u vrijeme izdavanja predmetne zadužnice, iznos za koji se zadužnica izdaje obvezatan sadržaj zadužnice, predmetna zadužnica ne ispunjava nužne formalne uvjete, pa se već i na osnovi samo tog nedostatka ne može smatrati valjanom. Slijedom navedenog, prvostupanjski sud je na temelju čl. 178. st. 1. SZ-a odlučio kao pod točkom X. izreke.

3. Protiv tog rješenja, u skladu sa svojim pravom iz odredbe čl. 51. st. 1. SZ-a („Pravo na žalbu protiv rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama ima ... svaki vjerovnik u dijelu koji se odnosi na njegovu prijavljenu tražbinu ...“), žalbu je (u sklopu zajedničkog podneska s dvoje drugih vjerovnika, o čijim žalbama ovaj sud odlučuje u drugim žalbenim postupcima) pravovremeno podnijela vjerovnica Ivana Jurković, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, povrede odredaba materijalnog prava i povrede odredaba stečajnog postupka, u odnosu na svoju tražbinu (tj. sadržajno u odnosu na točke II. i X. u dijelu koji se odnosi na nju, tj. žalbeni navodi te vjerovnice nalaze se u točkama 3. i 5. do 11. žalbe).

Ističe (točka 3. žalbe) da je njezina tražbina osporena bez navođenja relevantnih razloga odbijanja, osim općenitog navođenja da se radi o bliskim osobama, što drži irelevantnim, jer se radi o tražbini utemeljenoj na potpisanim ugovorima koje je stečajni upravitelj mogao osporavati tužbom za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika poduzetih prije otvaranja stečajnog postupka, sukladno čl. 212. SZ-a. Stoga drži da je upućivanje Ivane Jurković u parnicu, koju je trebao i morao pokrenuti stečajni upravitelj, nezakonito.

Pored navedenog, (točke 5. do 11. žalbe) netočnim drži utvrđenje stečajnog upravitelja da za navedeno potraživanje ne postoji ovršna isprava, a u nastavku

taksativno navodi zadužnice na temelju kojih stečajni vjerovnici potražuju navedeni iznos, navodeći da su one solemnizirane kod javnog bilježnika, a to znači da je u zadužnicama istaknuta odredba o njihovoj ovršivosti (klauzula ovršnosti), tako da nije točan navod stečajnog upravitelja da za navedene tražbine ne postoji ovršna isprava. Sve zadužnice proistječu iz istog pravnog posla sklopljenog sa stečajnim dužnikom, tako da nije istinito utvrđenje stečajnog upravitelja da zadužnice nisu utemeljene na pravnom poslu. Prema odredbi čl. 23. st. 1. t. 5. Ovršnog zakona, ovršne isprave su, među ostalim, i ovršna javnobilježnička odluka i ovršna javnobilježnička isprava, a među njih spadaju i navedene zadužnice.

Isto tako drži neistinitim i utvrđenje stečajnog upravitelja i stečajnog suda o proteku desetogodišnjeg zastarnog roka, jer prema odredbi čl. 214. Zakona o obveznim odnosima zastara nastupa kad protekne zakonom određeno vrijeme u kojem je vjerovnik mogao zahtijevati ispunjenje obveze, a vjerovnik ispunjenje ne može tražiti prije njezina dospijeca, a priznata tražbina od strane stečajnog dužnika iz navedenih pravnih poslova dospijeva otvaranjem stečajnog postupka nad stečajnim dužnikom ili kad vjerovnik uputi zadužnicu na naplatu i tek od tada počinje teći desetogodišnji zastarni rok.

Vezano uz utvrđenje stečajnog suda da zadužnice nisu valjano popunjene, odnosno da u njima nije iskazana kunska protuvrijednost, žaliteljica ističe da zadužnice potječu iz vremena kada je u Hrvatskoj sredstvo plaćanja bila kuna, a kako su bile bjanko, popunjene su u vrijeme kad je u Hrvatskoj sredstvo plaćanja bilo i još uvijek jest EUR, a ako je uz EUR bilo potrebno naznačiti protuvrijednost u kunama, to nije razlog nevaljanosti, već eventualno razlog vraćanja na ispravni upis tražbine. Predlaže pobijanju odluku preinačiti ili ukinuti i vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

4. Odgovor na žalbu nije podnesen.

5. Žalba nije osnovana.

6. Pobijano rješenje ovaj sud je ispitao na temelju odredbe čl. 365. st. 2. u vezi s čl. 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 – pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP) i čl. 10. SZ-a, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba postupka iz čl. 354. st. 2. t. 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

7. Žaliteljica u bitnom navodi razloge zbog kojih smatra da je tražbina trebala biti priznata i da je na parnicu trebalo uputiti stečajnog upravitelja zato što razlozi osporavanja predstavljaju činjeničnu osnovu tužbe za pobijanje pravnih radnji stečajnog dužnika, te da zadužnica predstavlja ovršnu ispravu, kao i da tražbina prijavljena po zadužnici nije zastarjela.

8. Prema odredbi čl. 175. st. 2. SZ-a („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12), koji se primjenjuje u ovom stečajnom postupku na temelju odredbe čl. 441. SZ-a („Narodne novine“ broj: 71/15,

104/17 i 36/22), stečajni upravitelj je dužan određeno se izjasniti priznaje li ili osporava svaku prijavljenu tražbinu. Nadalje, prema odredbi čl. 77. SZ-a nakon ispitivanja tražbina sud sastavlja tablicu ispitanih tražbina u koju, za svaku prijavljenu tražbinu, unosi u kojoj je mjeri tražbina utvrđena prema svom iznosu i svom redu odnosno tko je tražbinu osporio, a potom na temelju tablice ispitanih tražbina donosi rješenje kojim odlučuje u kojem iznosu i kojem isplatnom redu su priznate odnosno osporene pojedine tražbine. Tim rješenjem sud odlučuje i o upućivanju na parnicu radi utvrđivanja, odnosno osporavanja tražbine.

9. Dakle, u rješenju o priznatim i osporenim tražbinama stečajni sudac samo utvrđuje koje su tražbine priznate, a koje osporene, te ovisno o tome postoji li za prijavljenu tražbinu ovršna isprava, odlučuje o tome hoće li na parnicu uputiti vjerovnika ili osporavatelja (čl. 178. SZ-a). Jednako tako, povodom žalbe stečajnog vjerovnika protiv rješenja o osporavanju tražbine i upućivanju na parnicu drugostupanjski sud ne može ispitivati valjanost razloga za osporavanje tražbine i ovisno o tome priznati vjerovnikovu tražbinu koju je osporio stečajni upravitelj odnosno utvrditi da nije bilo razloga za osporavanje tražbine, kako to pogrešno smatra žaliteljica. Drugim riječima, razlozi osporavanja tražbine ne mogu biti predmet odlučivanja u stečajnom postupku, neovisno o tome je li stečajni upravitelj osnovano ili neosnovano osporio tražbinu stečajnog vjerovnika. O tome će se raspravljati i odlučivati u parničnom postupku na kojega se upućuje vjerovnik ili osporavatelj ako za osporenu tražbinu postoji ovršna isprava.

10. Točne su tvrdnje žaliteljice da zadužnica načelno predstavlja ovršnu ispravu, ali da bi s uspjehom mogla tvrditi da konkretna zadužnica, koju je priložila prijavi tražbine, ima svojstvo ovršne isprave, morala bi, prije svega, imati valjano popunjenu zadužnicu. Predmetna zadužnica na koju se poziva izdana je na iznos od „4.000.000,00“, što predstavlja samo broj, a bez oznake valute ne može se govoriti o novčanom iznosu i novčanoj obvezi u smislu čl. 21. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22 i 156/22). Ako u zadužnici nije navedena valuta obveze, onda se visina novčane obveze ne može utvrditi, a da bi ovršna isprava bila podobna za ovrhu, u njoj moraju biti naznačeni vjerovnik i dužnik te predmet, vrsta, opseg i vrijeme ispunjenja obveze čl. 29. Ovršnog zakona („Narodne novine“ broj: 112/12, 25/13, 93/14, 55/16, 73/17, 131/20 i 114/22). Pravilan je stoga zaključak prvostupanjskog suda da već zbog samog nedostatka oznake valute zadužnica ne ispunjava nužne formalne uvjete i ne može se smatrati valjanom ispravom. Taj nedostatak ne može se otkloniti vraćanjem zadužnice na ispravak, kako to sugerira žaliteljica, bez uporišta u pozitivnim propisima. Ovaj drugostupanjski sud napominje i da je prema odredbi čl. 9. Pravilnika o obliku i sadržaju bjanko zadužnice („Narodne novine“ broj 115/12), koji je bio na snazi u trenutku solemniziranja zadužnice (9. studenoga 2012.), dužnik može izdati bjanko zadužnicu na obrascu iz toga Pravilnika s naznakom najvišeg iznosa do 1,000.000,00 kn, pa bi i to dovodilo u pitanje i valjanost konkretne zadužnice ako bi se polazilo od pretpostavke da je riječ o iznosu u kunama ili u eurima, jer bi u oba slučaja naznačeni iznos znatno premašivao propisani maksimum.

11. Pravilno je i stajalište prvostupanjskog suda da je zadužnica sredstvo osiguranja tražbine i da uvijek ima temelj u nekom pravnom poslu koji nije razvidan iz

same zadužnice, što znači da zadužnica prati osnovni pravni posao sa svrhom njegova osiguranja i pojačanja i u njemu ima svoje uporište. Stoga zadužnica ne može biti samostalna osnova za prijavu tražbine bez naznačavanja osnovnog pravnog posla iz kojega bi ta tražbina proizlazila.

12. Iz dijela obrazloženja pobijanog rješenja koje se odnosi na žaliteljicu, proizlazi da se prvostupanjski sud nije bavio pitanjem je li nastupila zastara tražbine po zadužnici, kao razlog za odluku da žaliteljica nema ovršnu ispravu za svoju tražbinu, pa je u ovom žalbenom postupku nepotrebno ocjenjivati te žalbene navode. Uostalom, pitanje zastare tražbine koja proizlazi iz ovršne isprave predstavlja jedan od opozicijskih razloga (onih koji se odnose na postojanje tražbine koja proizlazi iz ovršne isprave) i može biti relevantan samo kao činjenična i pravna osnova tužbe za utvrđivanje osnovanosti osporavanja tražbine iz čl. 178. st. 4. SZ-a. Dakle, ni o tome je li tražbina zastarjela ne odlučuje se u stečajnom postupku.

13. Na temelju navedenog proizlazi da svojim žalbenim navodima žaliteljica nije dovela u pitanje pravilnost i zakonitost rješenja o utvrđenim i osporenim tražbinama u dijelu koji se na nju odnosi, pa je na temelju odredbe čl. 380. t. 2. ZPP-a u vezi s čl. 10. SZ-a, valjalo odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi rješenje prvostupanjskog suda u pobijanom dijelu.

Zagreb, 18. lipnja 2024.

Predsjednik vijeća
Raoul Dubravec

Broj zapisa: **9-30869-33b11**

Kontrolni broj: **0b6f5-57ca7-78301**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Raoul Dubravec, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.